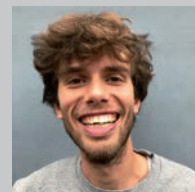

Daan Mulder

promovendus AMOLF, Amsterdam
mulderdaan@live.nl

Het keerpunt van Durk Jan de Bruin

Ze hebben in het onderwijs meer geduld met je dan in het bedrijfsleven

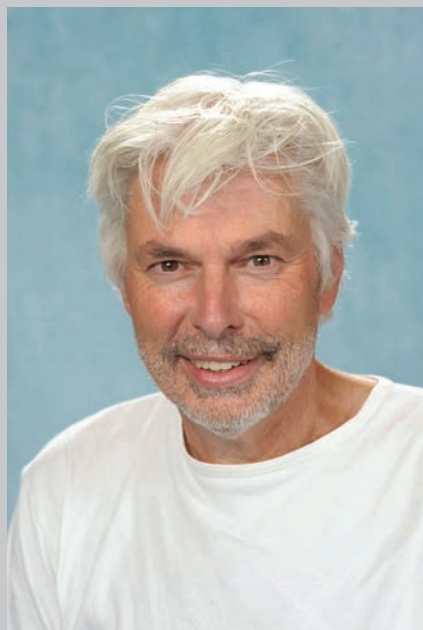
Tussen de studenten met wie ik de lerarenopleiding volgde, was Durk Jan de Bruin een opvallende verschijning: al grijs, dat wel, maar minstens zo energiek als de twintigers met wie hij had besloten de collegebanken te delen. Voordat hij als leraar begon, zo bleek uit het voorstelronde, had De Bruin als internetondernemer Startpagina.nl opgericht.

Hoe was je zelf als middelbare scholier?

“Eerlijk gezegd: ik had een goede Cito-toets, en ben begonnen in 1 vwo, maar ik ben na één jaar gecrasht en kwam op de mavo terecht. Ik heb geen havo gezien. Het was me altijd komen aanwaaien, en nu moest ik ineens mijn best doen. Misschien maakte het ook wel uit dat ik een autistisch broertje heb. Mijn moeder was veel met hem bezig, en mijn vader was veel aan het werk. Ik had eigenlijk weinig begeleiding van mijn ouders, die hebben mij op school lekker laten klooiën zonder ooit gevraagd te hebben of mijn huiswerk al af was. Zelf was ik ook helemaal niet met school bezig. Ik zat bij de Anthony Fokkerclub, en dat vond ik geweldig: van balsahout modelbouwvliegtuigjes maken.

In 3 mavo heb ik mijn eerste bedrijf opgericht. Ik zat bij een fotoclub en daar fotografeerde ik de schoolboeken, die ik dan heel klein afdruckte en verkocht als spiekbriefjes. Dat was een goudmijn, totdat er iemand betrapt werd. Dat was toevallig een meisje met rijke ouders, en het management van de school verdacht haar ouders ervan dat ze geholpen hadden en

er geld in hadden gestoken. Hoe was ze anders aan die afdrucken gekomen? Tegenwoordig heb je overal printers, maar toen had je die niet. Het lullige was dat ik het briefje niet eens aan haar verkocht

Durk Jan de Bruin

had: ik had het aan iemand anders verkocht en die had het weer doorverkocht. Ik was wel pissig: iemand gepakt met mijn briefje en ik ben niet eens betaald!”

Kom je uit een bèta-nest?

“Nul komma nul nul nul. Mijn vader was vice-president van een rechtbank. Hij is ook de oprichter van Amnesty International in Nederland, daar ben ik wel trots op. Mijn moeder was doctor in de Nederlandse letteren, en was lerares Nederlands. Allebei wisten ze niks van wiskunde, of techniek of scheikunde. Maar, wat mijn vader altijd zei, het slaat soms generaties over: mijn opa was weer onderdirecteur bij Philips, die was wel technisch. Als je ouders niks kunnen, word je als kind snel gevraagd een spijker in de muur te slaan om een schilderij op te hangen. Terwijl ik mijn vader nog nooit met gereedschap aan de gang heb gezien.

Na mijn middelbare school heb ik hts werktuigbouwkunde gedaan. Wat later ben ik bij de échte Fokker gaan werken, in de tekenkamer. Na een reorganisatie plaatsten ze mij bij de IT-afdeling, al wist ik helemaal niks van IT. Dat ga je maar leren, zeiden ze. Ik dacht: ik zit hier nu, laat ik er het beste van maken. Blijkbaar wil de kosmos dat ik nu deze weg ga bewandelen. Je kan het ook serendipiteit

noemen: dat je iets vindt waar je niet naar op zoek bent. Ik had geen universiteitsdiploma, mijn ouders allebei wel, dus ik wilde ook graag in hun voetsporen gaan treden.

De enige manier waarop ik op de universiteit informatica kon studeren was in Leiden, bij de wiskundefaculteit. Op dinsdag en donderdag ging ik uit mijn werk bij Fokker naar Leiden. Dat was van 1990 tot 1997.

In de tijd dat ik studeerde, en dat was ook een groot toeval, was het internet net in opmars. Via de universiteit leerde ik heel wat van internet, terwijl niemand in de gewone wereld nog wat van internet wist. Ik had voor mezelf een homepage gemaakt, djdebruin.com geloof ik, en wat websites voor de universiteit. Als afstudeeropdracht was ik met e-commerce bezig.

Toen heb ik Startpagina.nl opgericht, eigenlijk voor mijn vader als een soort hulppagina. Die pagina werd een enorm succes. Het groeide heel wiskundig, met een mooie trendlijn van meer en meer en meer bezoekers.”

Had je enig idee hoe het zo groot werd?

“In het begin ben ik wel langs geweest in bibliotheken, om daar Startpagina.nl op de computers te zetten. En ook in computerwinkels: ik ging allemaal winkels langs en deed alsof ik een nieuwe computer wilde kopen. Ondertussen installeerde ik Startpagina.nl: ‘Oh, mag ik die computer daar ook nog proberen?’

Zo begon het langzaam te lopen. Het was een jongensdroom die uitkwam, het werd gewoon de nummer 1 van Nederland. Startpagina.nl stond regelmatig in de krant, ik werd vaak gebeld.

Dat maakte het ook spannend: ik werd heel veel gekopieerd, er kwamen allemaal mensen die hetzelfde trucje gingen doen. Ik bleef druk bezig om mijn voor sprong te behouden. Met een bedrijf is het altijd spannend: dan gaat het weer omhoog, dan zakt het weer een beetje in. Je moet nooit, als je er goed voor staat, gaan roepen: ik ben zo goed en zo geweldig. Integendeel: je bent erop gericht te blijven verbeteren.

In 2000 heb ik het voor een enorm bedrag verkocht aan Sanoma, en toen hoefde ik plots niet meer te werken. Als

je ineens een hoop geld hebt, kun je met een hengel langs de rivier gaan zitten, maar dat is ook weer niet uitdagend. De vraag blijft: wat doe je met je leven?

Toen heb ik een e-commerce-site opgericht, MijnWinkel.nl, of MyShop.com. Dat was een site waarmee je makkelijk een webwinkel kon maken. Mijn afstudeerproject van de universiteit ging daar ook over, en dat wilde ik realiseren. Dat is in Nederland best een succes geweest. ANWB, KLM, dat soort bedrijven zaten erbij. Ook dat heb ik verkocht. Ik was toch wel weer blij dat ik ervan af was. Dat klinkt misschien raar. Maar, als ik een internetbedrijf heb, dan kan ik niet zomaar op vakantie gaan. Ik ben er dan 24 uur per dag, 7 dagen in de week mee bezig.”

En toen werd je leraar?

“Nou, ik was bijna een soort pensioen gaan houden: ik had Startpagina.nl verkocht, ik had MyShop.com verkocht. Maar er was een coach die in een persoonlijke ontwikkelingscursus tegen mij zei: jouw doel is leraar worden. En op een gegeven moment belde iemand op: ‘Durk Jan, je moet meekomen, op het Haarlem College is er een open dag voor zij-instromers.’ Dat vond ik leuk: al bleek dat ik met mijn opleiding geen zij-instroomtraject moest doen, maar de post-universitaire lerarenopleiding. Dan was ik in een jaar eerstegraads bevoegd. Ik ging googelen, en wat bleek: ik had nog drie dagen om me in te schrijven. Toen dacht ik: dit komt nu zo op mijn pad, blijkbaar moet dit zo.

Ik begon als informatica leraar-in-opleiding. In het begin heb ik zoveel fouten gemaakt; mijn begeleider moest soms ingrijpen om het weer stil te krijgen. Maar hij werd ziek, en toen kreeg ik de vraag: wil jij het doen? Na een week ben ik naar de afdelingsleider gegaan en heb ik gezegd: ik kan dit niet, ze breken de hele boel af. Er werd met vliegtuigjes gegooid, leerlingen zetten elkaars computer uit. Maar die afdelingsleider zei: maakt niet uit, ga maar lekker door. Ze hebben in het onderwijs meer geduld met je dan in het bedrijfsleven. Ik ben gaan zorgen dat het elke les een beetje beter ging. Ik zie het, nog steeds, bijna als een cursus persoonlijke ontwikkeling. Maar het is wel een cursus waarbij alles wat je niet goed doet, keihard afgestraft wordt.

Als ik nu op school geweest ben, is het alsof mijn vliegwiel harder is gaan draaien. Ik ben een groepsmens, ik floreer in de klas. Ook omdat ik het gevoel heb dat ik nuttig gevonden word. En er is gewoon zoveel vraag naar leraren. Ik ben nu 58, maar ze zitten aan alle kanten aan me te trekken. Dat is een heerlijk gevoel: ik ben nuttig! Ik ben niet te oud, of uitgerangeerd, of ingehaald door de jonkies. Ik zat daarvoor in een tijd waarin ik niks hoefde te doen, en toen was ik ineens weer keihard aan het studeren.

In mijn eerste jaar op de UvA zat ik veel met informatica- en wiskundedocenten samen. Er zat een jongen met dezelfde vooropleiding als ik juist bij wiskunde. Ik dacht: hé, als hij dat kan doen, waarom doe ik dat dan niet ook? Na mijn informaticajaar ben ik doorgegaan om ook mijn eerstegraads bevoegdheid voor wiskunde te halen: ik wilde doorstuderen. Ik wilde eigenlijk daarna ook nog de opleiding tot natuurkundeleraar doen, maar toen kwamen de vakdidactici van wiskunde en informatica naar me toe met de boodschap: we hebben eigenlijk iemand nodig op de UvA, als lerarenopleider. Dus ik ben nu leraren aan het opleiden én daarnaast ben ik nog les aan het geven op de middelbare school.

Nu vind ik het wel mooi dat ik als mavo-jongen voor wie wiskunde een heel slecht vak was — ik ging volgens mij over van 2 naar 3 mavo met een ‘taak’ voor wiskunde, wiskundehuiswerk voor in de zomervakantie — dat ik uiteindelijk universiteit gedaan heb, informatica en wiskunde geef op het vwo, nu ook op de universiteit met wiskunde te maken heb én het een prachtig vak vind. Dat vind ik een soort revanche op mezelf.”

Meer lezen? Zie het boek *Van zolderkamer tot miljoenenbusiness* dat De Bruin met journalist Huib van der Stam schreef. Een ander project van De Bruin is mygoosebumpmoment.com, waar hij ‘kippenvelmomenten’ van over de hele wereld spaart.

Goede suggesties voor een Nederlandse wiskundige met een keerpunt in zijn of haar carrière zijn welkom via keerpunt@nieuwarchief.nl.